

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **DOPA Jaroměř s. r. o.**, se sídlem Na Třešňovce 182, Velichovky, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Gočárova třída 504, Hradec Králové 4, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. ledna 2014, č.j. ČOI 85471/13/O100/2700/13/14/Hy/Št, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického kraje ze dne 17. 6. 2013, č.j. 27/0768/13, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a tím naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona, a to tak, že shora uvedenou výši pokuty změnil na 50. 000,- Kč. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce má za to, že postupem žalovaného v řízení o správním deliktu právnické osoby ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách byly porušeny základní zásady správního řízení, zejména zásady zákonnosti řízení, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady dobré správy, neboť žalovaným v řízení o předmětném správním deliktu nebyl zajištěn postup v souladu se zákonem, přičemž žalovaný v důsledku takto zvoleného postupu současně výrazně zasáhl do základních práv žalobce, coby účastníka řízení, která mu správní řád pro správní řízení v obou stupních řízení přiznává.

Dle názoru žalobce žalovaný svým postupem zasáhl do práva na spravedlivý proces, neboť jednotlivě vydaná napadená rozhodnutí trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro žalobce nevyplývají žádná práva a povinnosti. Napadené rozhodnutí se tak v důsledku závažného porušení procesních práv se stává nezákonným a nicotným. Za daného lze vycházet ze skutečnosti, že žalovaný vůči účastníkovi řízení nezahájil řízení v souladu se zákonem, tudíž je nutno postupovat tak, jako kdyby nebylo zahájeno řízení o správním deliktu.

Žalobce nicotnost rozhodnutí dovodil z následujícího:

Řízení o správním deliktu bylo žalovaným zahájeno sdělením ze dne 3.5.2013, pod č.j. 531371/13/2700. Ze sdělení o zahájení řízení a následně i z napadených rozhodnutí nelze dovodit věcnou příslušnost žalovaného pro dané řízení ve smyslu § 10 správního řádu. V daném případě žalovaný v rámci předmětného řízení neuvedl svoji příslušnost pro konání řízení o správním deliktu s odkazem na konkrétní zmocňovací ustanovení zákona, a to tak, aby žalobce v rámci řízení o správním deliktu právnické osoby podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách byl prokazatelně srozuměn s tím, že ve věci koná místně, zejména však věcně příslušný správní orgán.

Zajištění zákonnosti postupu v řízení o správním deliktu nutně předpokládá, aby žalovaným vypracované sdělení o zahájení řízení, bylo provedeno v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu a obsahovalo všechny zákonem předpokládané náležitosti. Z takto formulovaného sdělení o zahájení správního řízení (ad bod 2 citovaného sdělení) nelze dovodit konkrétní vymezení předmětu řízení (protiprávního jednání žalobce), pro které bylo správní řízení zahájeno, za současné právní specifikace správního deliktu, který má být v tomto jednání spatřován, což má nutně vliv na zajištění zákonných práv žalobce v tomto řízení

Z obsahu sdělení o zahájení řízení lze však toliko dovodit, že žalobce se stává účastníkem řízení ve smyslu § 27 a násl. a § 46 správního řádu s jeho právy a povinnostmi. Nelze naopak dovodit, zda-li vymezení skutku ve sdělení o zahájení řízení je totožné s vymezením skutku v napadeném rozhodnutí.

Žalobce současně tvrdil, že v důsledku nesprávného postupu žalovaného byl porušen zákon v jeho neprospěch, neboť v důsledku neuvedení podstatných skutečností ve sdělení o zahájení řízení se nemohl účelně hájit a navrhopvat důkazy. Žalobce tento právní nedostatek uvedl ve svém odvolání ze dne 3. 7. 2013, které

směřovalo proti rozhodností prvostupňového orgánu ze dne 17. 6. 2013. Žalovaný v postavení odvolacího orgánu se však touto skutečností nezabýval, což je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2014. Žalobce má za to, že žalovaný svým postupem porušil jeho právo na spravedlivý proces.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný svým postupem porušil zásadu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, nebo-li očekávání shodného rozhodnutí v typově shodných rozhodnutích (viz § 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný jako odvolací orgán rozhodoval v typově zcela shodné věci, a to o odvolání jiného účastníka (podnikatel B. S.) v řízení o shodném správním deliktu, přičemž z podnětu tohoto odvolání žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 15.10.2013 pod č.j. ČOI 85478/12/0100, kterým bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Dle žalobce se v dané věci jednalo o zcela shodné právní pochybení při zahájení řízení o správním deliktu. Rozhodnutí v obou věcech žalovaný vydal ve stejný den, avšak způsob přezkoumávání napadených rozhodnutí v odvolacím řízení z podnětu odvolání byl zjevně rozdílný, v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce se domnívá, že se jedná o zcela účelové ignorování základních zásad správního řízení ze strany žalovaného.

Žalobce namítnul rovněž, že žalovaný svým postupem porušil zásady dobré správy (§ 8 správního řádu) a vzájemného souladu všech postupů (§ 140, 149 správního řádu), které probíhají současně a souvisí s týmiž právy a povinnostmi. Porušení této zásady má s ohledem na vydaná rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci postupně v souběžně vedených řízeních uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč a následně citovaná pokuta ve výši 50.000,- Kč, nutně vliv na zásadu proporcionality (přiměřenosti) a zásadu zneužití práva, což lze rovněž obecně charakterizovat jako zákaz nadměrnosti zásahů do práv a svobod žalobce.

Žalobce v souvislosti s touto žalobní námitkou konstatoval, že v krátkém časovém sledu po doručení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.3.2013 pod č.j. 30A 114/2012-61 (právní moc ke dni 12.4.2012), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2012, pod č.j. ČOI 132394/11/O100/2700/11/12/Hy/Št, a věc byla vrácena k novému rozhodnutí, byla u žalobce opětovně provedena dne 16. 4. 2013 kontrola prodeje pohonných hmot pracovníky Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu České obchodní inspekce. Na podkladu zjištěného nevyhovujícího výsledku bylo dnem 3. 5. 2013 zahájeno řízení o správním deliktu se žalobcem. Žalovaný konal daná řízení v rámci jeho organizační složky vůči žalobci souběžně, tedy dvě řízení o správním deliktu právnické osoby v samostatných řízeních. Žalovaný tak po zrušení jeho rozhodnutí ze dne 3. 2. 2012 pokračoval dnem 12. 4. 2013 v řízení o správním deliktu po právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové a souběžně zahájil řízení o správním deliktu žalobce dnem 3. 5. 2013, na podkladu kterého bylo vydáno napadené rozhodnutí touto žalobou.

V souběžně konaných řízeních o správním deliktu bylo vůči žalobci vydáno:

- rozhodnutí žalovaného dne 12.6.2013 pod č.j. ČOI 69204/13/O100/11/13/Hy/št., kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč,

- rozhodnutí České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 17. 6. 2013 pod č.j. 27/0768/13 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2014 pod č.j. ČOI 85471/13/O100/2700/13/14/Hy/Št, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč

Žalobce ve svých podáních v jednotlivých řízeních informoval žalovaného o souběžně konaném řízení o totožném správním deliktu, přičemž žalovanému souběžně konané řízení muselo být známo i z vlastního informačního systému. Přesto není žalobci zřejmé, z jakého právního důvodu žalovaný nerozhodl o spojení věci do společného řízení (§ 140 správního řádu) a bez dalšího opatření poté vydal dvě zcela samostatná rozhodnutí u uložení sankce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při zvažování výše a druhu sankce vycházel obecně ze závažnosti správního deliktu a z charakteru a velikosti zjištěných odchylek, přičemž při zvažování výše pokuty přihlédl k majetkovým poměrům žalobce a současně v napadeném rozhodnutí se obecně odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2013 pod č.j. ČOI 69204/13/O100/11/13/Hy/št, kterým došlo ke snížení pokuty z 300.000,- Kč na 150.000,- Kč. Při úvaze o výši uložení pokuty žalovaný sice na jedné straně přihlédl k majetkovým poměrům žalobce, avšak na druhé straně již nepřihlédl k tomu, že v souběžně konaném řízení zatížil žalobce pokutou ve výši 150.000,- Kč, což ve svém důsledku znamená značný zásah do jeho majetkových práv. Bez spojení dvou řízení vedených vůči žalobci do společného řízení žalovaný nemohl rozhodovat odpovídajícím způsobem v rozsahu zásady přiměřenosti. V dané věci je tak zcela zřejmé, že na straně jedné napadeným rozhodnutím byla uložena sankce ve výši 50. 000,- Kč, avšak na straně druhé takto uložená sankce z hlediska zásady přiměřenosti nezohledňuje nepřiměřený zásah do majetkových práv žalobce a to uložení pokuty ve výši 150.000,- Kč. Ve svém souhrnu budou mít pro žalobce takto uložené pokuty jednoznačně likvidační charakter.

V další žalobní námitce přišel žalobce s tvrzením, že napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tuto skutečnost spatřoval žalobce jednak v nesouladu vyjádřeném v popisu skutku ve výrokové části napadeného rozhodnutí ve vztahu ke sdělení o zahájení správního řízení ze dne 3. 5. 2013 a dále v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci dle zásady materiální pravdy a zásady shodného rozhodnutí v typově shodných rozhodnutích. Žalobce má za to, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, neboť z podnětu odvolání ze dne 3. 7. 2013 nepřezkoumal podané odvolání v potřebném rozsahu a případně řízení nedoplnil tak, aby byl zjištěn skutek bez důvodných pochybností. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný bez náležitého dokazování a hodnocení skutkového stavu věci v rozsahu materiální pravdy vychází pro stanovení odpovědnosti za správní delikt zcela obecně z ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách s tím, že za zjištěný nedostatek odpovídá žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovozuje, že žalobce nese bez ohledu na zavinění objektivní odpovědnost za jím prodávané pohonné hmoty, aniž by žalovaný vzal v úvahu ustanovení § 10 odst. 1 citovaného zákona a tuto skutečnost náležitým způsobem hodnotil a to ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu věci a ve vztahu k zásadě předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, tedy očekávání shodného rozhodnutí v typově shodných rozhodnutích.

Z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že u žalobce byl ze zkušební vzorku získaného při kontrole ze dne 24. 4. 2013 zajištěn vzorek paliva BA Super nevyhovující v parametru destilační zkouška. Žalobce v této souvislosti navrhol provedení důkazu slyšením jednatele společnosti - dodavatele PHM AUTOTRANS PETROL s.r.o., ke způsobu zajištění dodávek PHM, zejména k jeho požadavku, aby dopravce dovážel pohonné hmoty s potřebným atestem kvality. K tomuto důkazu však správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí ze dne 17. 6. 2013 uvedl, že uvedená společnost dala vyjádření, které se však vztahuje k jinému případu, přičemž správnímu orgánu je známo, že tato společnost uznává svoji chybu při uskutečňování rozvozu PHM, kdy zjistil technickou nedokonalost dvoukomorové homologované cisterny, v důsledku čehož dochází k posunu konce destilace u BA 95 Super kontaminací motorové nafty, která zůstává ve výdejním počítadle s teplotní kompenzací. V řízení o daném správním deliktu se žalovaný již tímto důkazem dále prokazatelně nezabýval.

V závěru žaloby žalobce zopakoval, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, neboli očekávání shodného rozhodnutí v typově shodných rozhodnutích a to výrazně v neprospěch žalobce. V souvislosti s tím znovu zmínil správní řízení o správním deliktu vedené proti podnikateli B. S. a zakončené rozhodnutím žalovaného ze dne 15.10.2013 pod č.j. ČOI 85478/12/0100. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí vyplývá, že ze zkušební vzorku získaného při kontrole ze dne 16.4.2013 byl zajištěn vzorek paliva BA Super nevyhovující v parametru destilační zkouška. Z uvedeného je zřejmé, že v časovém sledu byla provedena žalovaným kontrola u B. S. v čerpací stanici v Meziměstí a následně provedena kontrola u žalobce v čerpací stanici v Jaroměři, přičemž jde o stejné kontrolní zjištění u benzínu BA 95 Super. Jedná se o stejnou dodávku pohonných hmot, kterou prováděl dopravce PHM AUTOTRANS PETROL s.r.o. a ke které jednatel této společnosti podal vyjádření. V obou případech však žalovaný rozhodl zcela rozdílně.

Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zrušil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám.

Námitku žalobce, že sdělení o zahájení správního řízení nebylo provedeno v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu, neboť z něj nelze dovodit konkrétní vymezení předmětu řízení (protiprávního jednání žalobce), pro které bylo správní řízení zahájeno, za současné právní specifikace správního deliktu, který má být v tomto jednání spatřován, považoval za formalistickou. Není pravdou, že by ji žalobce uplatňoval již v průběhu správního řízení a žalovaný se jí nezabýval, poprvé ji žalobce naopak uplatnil až v podané správní žalobě. Z písemnosti ze dne 3. 5. 2013, již bylo správní řízení zahájeno, je patrné, který správní orgán ji zaslal a která oprávněná úřední osoba ji podepsala. Žalovaný připustil, že v textu oznámení o zahájení správního řízení není uvedeno, jakého správního deliktu se měl účastník řízení zde popsaným jednáním (nedodržením požadované kvality odebraného vzorku benzínu) dopustit. Žalobci byl však mimo jiné předán kontrolní protokol ze dne 2. 5. 2013, kde je uvedena právní kvalifikace nedodržení

jakostních požadavků na pohonné hmoty a z jeho vyjádření a návrhu na doplnění dokazování vyplývá, že žalobce si byl vědom, že správní orgán s ním zahájil správní řízení proto, že jeho jednání může být kvalifikováno jako porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Celé vyjádření se také nese v duchu obrany proti této právní kvalifikaci zjištěné odchylky v kvalitě benzínu. Žalovaný má proto za to, že žalobce nebyl i přes formální pochybení orgánu prvního stupně fakticky zkrácen na svých právech se vyjádřit k předmětu zahájeného správního řízení a není na místě z důvodu nedostatku zahájení správního řízení v současné fázi celého případu z toho důvodu žalované rozhodnutí rušit.

V případě zrušení rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí v odvolacím řízení ve věci podnikatele B. S., na který žalobce odkazuje, byl kromě pochybení v zahájení správního řízení shledán i další procesní nedostatek, kdy žalobce nebyl seznámen se všemi podklady rozhodnutí a nemohl se k nim vyjádřit, což již nepochybně vliv na zákonnost rozhodnutí mělo, a nebylo proto možné postupovat jinak, než rozhodnutí zrušit a vrátit věc prvoinstančnímu orgánu.

K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že správní orgán může dle § 140 odst. 1 správního řádu usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. V tomto případě je žalovaný přesvědčen, že nebylo účelné obě správní řízení spojit, když se v prvním řešeném případě jednalo o zjištění z kontroly provedené dne 7. 9. 2011, druhá kontrola pak byla provedena 16. 4. 2013, tedy s odstupem více než 18 měsíců. Objektivní prekluzivní lhůta pro uložení sankce stanovená v § 10 odst. 3 zákona o pohonných hmotách činí přitom 3 roky od spáchání deliktu a v případě prvního řešeného případu tedy již poměrně značně pokročila. Správní řízení vedené s žalobcem pro zjištění učiněná dne 7. 9. 2011 se ve chvíli zahájení řízení pro další kontrolní zjištění nacházelo již ve fázi odvolacího řízení vedeného po zrušení druhoinstančního rozhodnutí rozsudkem soudu, a žalovaný se i proto nedomnívá, že by bylo spojení obou řízení na místě.

Dále není dle žalovaného pravdou, že by v úvahách o výši sankce pominul skutečnost, že žalobci byla již uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč. V odůvodnění druhoinstančního rozhodnutí se k této věci výslovně vyjádřil a bral ji v potaz

Co se týká popisu skutku, žalovaný konstatoval, že jak v písemnosti ze dne 3. 5. 2013, tak ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, je totožně popsáno, že dne 16. 4. 2013 byl na čerpací stanici žalobce proveden odběr vzorku benzínu Natural 95, který nevyhověl limitním hodnotám ČSN EN 228 (2009).

Je pravdou, že se orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval aplikací liberačního ustanovení, orgán odvolací se však možnosti uplatnění § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách podrobně věnoval. Žalovaný odmítl, že by postupoval v neprospěch žalobce a jinak než vůči podnikateli B. S. - v případě žalobce žalovaný vysvětlil v druhoinstančním rozhodnutí, proč nehledal důvody k aplikaci liberačního ustanovení, v případě B. S. sice skutečně zrušil rozhodnutí orgánu prvního stupně a vrátil mu je k dalšímu řízení, stalo se tak však proto, že se orgán prvního stupně dopustil procesních pochybení, která nebylo možné napravit v odvolacím řízení, nikoliv proto, že by žalovaný hodnotil roli dopravce v tomto případě jinak než v případě žalobce.

Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni. O věci usoudil následovně.

A. Námitka nezahájení správního řízení v souladu se zákonem

Správní řízení o správním deliktu bylo zahájeno oznámením prvoinstančního správního orgánu ze dne 3.5.2013, č.j. 531371/13/2700.

Dle § 46 věty druhé správního řádu musí takové oznámení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Žalobce je toho názoru, že z obsahu uvedeného oznámení není možné seznat, zda prvoinstanční správní orgán je skutečně věcně a místně příslušným správním orgánem k vedení takového řízení ve smyslu § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, stejně jako nelze seznat vymezení předmětu zahájeného řízení, konkrétně specifikace správního deliktu, který má být v žalobcově protiprávním jednání spatřován.

Ze samotného oznámení o zahájení řízení skutečně přesná právní specifikace správního deliktu, kterého se měl žalobce dopustit a pro který je zahajováno správní řízení, neplyne. Nelze však říci, že by se prvoinstanční správní orgán otázky vymezení předmětu řízení nevěnoval. Uvedl, že dle Zkušebního protokolu č. 44188 Czech Republic, s. r. o., Divize paliv a maziv Praha, vzorek benzínu Natural BA 95, odebraný dne 16. 4. 2013 u čerpací stanice PHM žalobce nevyhovuje limitním hodnotám, konkrétně ČSN EN 228(2009). Dále oznámení o zahájení řízení obsahuje sdělení prvoinstančního orgánu, že *„Podrobný popis výsledku posouzení je uveden ve Zkušebním protokolu, který je přílohou tohoto dopisu.“* Z obsahu uvedeného zkušebního protokolu, vystaveného dne 23. 4. 2013, přesně vyplývá, k jakým zjištěním zkušební laboratoř dospěla, resp. v jakých parametrech kontrolovaný vzorek benzínu Natural BA 95 nevyhověl.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 2. 5. 2013 sepsal prvoinstanční správní orgán se zástupci žalobce Kontrolní protokol, z jehož obsahu plyne, že žalobce byl při tomto jednání seznámen s výsledky laboratorního rozboru, včetně toho, že vzorek benzínu Natural 95 č. 89/27/13 dle Inspekční zprávy číslo 1078/2013 nevyhověl požadavkům ČSN EN 228 v ukazateli konec destilace – zjištěná hodnota 227,8 °C. Současně mu bylo sděleno, že tím došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Kontrolovaná osoba byla také poučena o svém právu podat proti kontrolnímu protokolu dle § 17 tehdy ještě účinného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, písemné a zdůvodněné námitky, jakož i o lhůtě, do kdy tak může učinit.

V oznámení o zahájení řízení byl žalobce rovněž poučen o svých právech účastníka správního řízení včetně práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy.

V kontextu shora uvedeného tak dle krajského soudu muselo být žalobci po doručení shora citovaného oznámení o zahájení správního řízení zcela zřejmé, pro jaké protiprávní jednání s ním je správní řízení zahájeno a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Také proto nemohl být na pochybách, že by s ním toto správní řízení vedl orgán, který by k němu nebyl věcně a místně příslušný.

Ostatně o tom svědčí i následný obsah správního spisu, z něhož je zřetelně patrné, že žalobce si byl velmi dobře vědom toho, pro jaký správní delikt je s ním správní řízení vedeno. O tom svědčí kvalifikovaný obsah jeho obrany v celém správním řízení včetně návrhů na doplnění dokazování. Stejně tak nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl pochybnosti o tom, že prvoinstanční správní orgán je k projednání daného správního deliktu správním orgánem věcně a místně příslušným. Ostatně, jak plyne i z obsahu žaloby, v případě žalobce se nejednalo o prvé správní řízení, které s ním pro stejný správní delikt prvoinstanční správní orgán vedl.

Krajský soud také musí přisvědčit žalovanému v tom, že během správního řízení (a to ani v odvolání) žalobce danou námitku nevznesl. Tedy obsah oznámení o zahájení správního řízení nezpochybňoval, stejně jako netvrdil, že by v důsledku toho byl zkrácen na svých procesních právech a možnosti obrany v průběhu správního řízení. Pokud tedy přišel s takovou námitkou až v žalobě (při respektování nesporného faktu, že žalobce může v žalobě vznést tvrzení, které v průběhu správního řízení neuplatnil), pak nutně musí takový krok ve světle shora uvedených faktů působit poněkud účelovým dojmem.

Obsah oznámení o zahájení správního řízení, přestože výslovně neobsahovalo vymezení právní kvalifikace správního deliktu, ani odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, z něhož plyne věcná a místní příslušnost prvoinstančního správního orgánu, tedy neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, natož pak mohl způsobit jeho nicotnost, jak tvrdil žalobce.

B. Porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí

Žalobce argumentoval tím, že v případě jiného podnikatelského subjektu, který se měl dopustit téhož správního deliktu, jenž se dokonce týkal stejné dodávky pohonných hmot, jako v případě žalobce, tedy od dodavatele pohonných hmot obchodní společnosti PHM AUTOTRANS PETROL s. r. o., žalovaný k odvolání rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušil.

Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě uvedl, že v žalobcem uváděném případě skutečně zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nebylo to však výlučně kvůli chybně zahájenému správnímu řízení (když nutnost preciznější podoby oznámení o zahájení řízení při té příležitosti prvoinstančnímu správnímu orgánu rovněž vytkl). Hlavním důvodem jeho postupu byl

procesní nedostatek spočívající v tom, že účastník nebyl seznámen před vydáním rozhodnutí se všemi podklady rozhodnutí, a nemohl se k nim proto vyjádřit. Tímto závažným procesním pochybením správní řízení v případě žalobce poškozeno nebylo.

Pravdivost shora uvedených tvrzení žalovaného ověřil krajský soud přímo z inkriminovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2013, Č.j.: ČOI 85478/13/0100, týkajícího se podnikatele B. S., které krajskému soudu spolu se žalobou předložil žalobce. Důvodem pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí skutečně nebylo pouze nedostatečné vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení, ale shora uvedený závažný procesní nedostatek (tedy neseznámení účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutí a upření mu možnosti se k nim vyjádřit), který sám o sobě by byl důvodem takového postupu žalovaného.

Krajský soud tedy nemohl dát žalobci za pravdu v tom, že by se jednalo o shodný případ, jak po stránce skutkové, tak po stránce právní (ať už z hlediska práva hmotného, tak procesního), jako v případě žalobce. Tedy, že by správní orgány ve skutkově a právně shodné věci rozhodly diametrálně odlišně. Není navíc vyloučeno, že správní řízení ve věci správního deliktu podnikatele B. S. skončí s obdobným výsledkem jako v případě žalobce, tedy že bude uznán vinným jeho spácháním. Porušení zásady předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, tedy očekávání shodného rozhodnutí v typově shodných případech, zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, tak krajský soud neshledal.

C. Porušení zásady dobré správy a vzájemného souladu všech postupů

Žalobce poukazoval na skutečnost, že současně s přezkoumávaným správním řízením s ním žalovaný vedl správní řízení o správním deliktu stejné právní kvalifikace, kterého se měl dopustit v roce 2011. Dle jeho názoru tak měl žalovaný spojit obě věci ke společnému řízení dle § 140 správního řádu. V souvislosti s tím vytýkal žalovanému, že v napadeném rozhodnutí nepřihlédl k tomu, že v souběžně vedeném řízení uložil svým rozhodnutím ze dne 12. 6. 2013, č.j. ČOI 69204/13/O100/11/13/Hy/št., žalobci pokutu ve výši 150. 000,- Kč. Bez spojení obou řízení nemohl dle názoru žalobce žalovaný dodržet odpovídajícím způsobem zásadu přiměřenosti. V přezkoumávaném řízení uložená sankce 50. 000,- Kč nezohledňuje dříve uloženou sankci 150. 000,- Kč, což dle žalobce představuje nepřiměřený zásah do jeho majetkových práv a uložené pokuty tak pro něj budou likvidační.

K tomu krajský soud předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobci byla na základě shora již citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2013, č.j. ČOI 69204/13/O100/11/13/Hy/št., uložena za správní delikt shodné právní kvalifikace pokuta ve výši 150.000,- Kč. Toto rozhodnutí napadl žalovaný žalobou, o které zdejší krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 8. 2014, č.j. 31 Ad 34/2013-63, a to tak, že žalobu zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35.

Dle § 140 odst. 1 správního řádu může správní orgán na požádání účastníků nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo

oprávněných zájmů účastníků.

Je tedy na správním orgánu, aby posoudil, zda je ze shora uvedených důvodů spojení různých věcí ke společnému řízení možné a vhodné. Pokud jde o projednávanou věc, krajský soud se musí plně ztotožnit s důvody uvedenými žalovaným ve vyjádření k žalobě, proč nepovažoval spojení obou uvedených řízení o správních deliktech žalobce ke společnému řízení za vhodné. Jak žalovaný správně uvedl, v době, kdy bylo zahájeno správní řízení o nyní přezkoumávaném správním deliktu, bylo již řízení o správním deliktu ze září 2011 ve fázi řízení odvolacího. Již jenom z toho důvodu by rovněž krajský soud považoval spojení obou věcí ke společnému řízení za naprosto nevhodné. Za relevantní považuje rovněž zmínku žalovaného, že v případě prvně spáchaného správního deliktu by se tím významně zvýšila možnost marného uplynutí objektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za jeho spáchání. Krajský soud proto uzavírá, že spojení obou zmíněných řízení ke společnému řízení nebylo vůbec na místě.

Navíc nemůže žalobci přisvědčit v tom, že by nespojením věcí došlo k porušení jím namítané zásady přiměřenosti uložené výše pokuty. Tou se totiž žalovaný zabýval velmi pečlivě, jak je z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně z jeho str. 6 až 7, patrné. Na pasáži, v nichž se žalovaný věnoval aktuálním majetkovým poměrům žalobce, krajský soud odkazuje, protože je neúčelné, aby je pro jejich rozsah přepisoval. Je evidentní, že žalovaný se výši ukládané pokuty podrobně zabýval zejména s ohledem na to, aby vzhledem k majetkovým poměrům žalobce nebyla pokutou likvidační. Z obsahu druhého odstavce na str. 7 napadeného rozhodnutí je pak zcela evidentní, že žalovaný výslovně přihlédl i k tomu, že „*společnosti byla v minulém roce již uložena sankce ve výši 150.000,- Kč*“. Také z toho důvodu dospěl žalovaný k závěru, že pokuta ve výši 100.000,- Kč uložená původně prvoinstančním správním orgánem by mohla mít pro žalobce likvidační důsledky, a proto se rozhodl ji snížit na 50.000,- Kč. Současně poukázal na možnost požádat o její splácení formou splátek.

Žalovaným provedené odůvodnění výše uložené pokuty proto považuje krajský soud za zcela dostačující. Nespojení žalobcem označených věcí ke společnému řízení pak na výši uložené pokuty v přezkoumávaném řízení vliv nemělo. Nedošlo tedy ani k porušení základních zásad správního řízení žalobcem v tomto žalobním bodu uvedených.

D. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí, Porušení zásady materiální pravdy

V rámci tohoto žalobního bodu vyjádřil žalobce názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Toto své tvrzení žalobce opíral o několik skutečností. Předně poukazoval na nesoulad mezi popisem skutku ve výrokové části napadeného rozhodnutí a popisem skutku ve shora již citovaném oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3. 5. 2013.

K otázce náležitostí oznámení o zahájení správního řízení se krajský soud vyjadřoval již shora. Připomíná, že v něm prvoinstanční správní orgán popsal skutek, v němž spatřoval správní delikt žalobce tak, že dle Zkušebního protokolu č. 44188 Czech Republic, s. r. o., Divize paliv a maziv Praha, vzorek benzínu Natural BA 95, odebraný dne 16. 4. 2013 u čerpací stanice PHM žalobce nevyhovuje limitním hodnotám, konkrétně ČSN EN 228(2009). Dále oznámení o zahájení řízení obsahuje sdělení prvoinstančního orgánu, že „*Podrobný popis výsledku posouzení je uveden*

ve Zkušebním protokolu, který je přílohou tohoto dopisu.“ Z obsahu uvedeného zkušebního protokolu, vystaveného dne 23. 4. 2013, pak vyplývá, k jakým zjištěním zkušební laboratoř dospěla, resp. v jakých parametrech kontrolovaný vzorek benzínu Natural BA 95 nevyhověl. K tomu krajský soud ještě dodává, že v Kontrolním protokolu ze dne 2. 5. 2013, který sepsal prvoinstanční správní orgán se zástupci žalobce stojí, že žalobce byl při tomto jednání seznámen s výsledky laboratorního rozboru, včetně toho, že vzorek benzínu Natural 95 č. 89/27/13 dle Inspekční zprávy číslo 1078/2013 nevyhověl požadavkům ČSN EN 228 v ukazateli konec destilace – zjištěná hodnota 227,8 °C. Současně mu bylo sděleno, že tím došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

Ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí je pak uvedeno, že žalobci byla uložena pokuta pro porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, které bylo způsobeno tím, že vzorek paliva BA 95 Super odebraný dne 16. 4. 2013 v čerpací stanici DOPA, Hradecká ulice v Jaroměři, nevyhověl v parametru destilační zkouška – konec destilace (bylo zjištěno 227,8 °C, což překračuje stanovené maximum 214 °C), požadavku normy ČSN EN 228 (2009)-BS. Poté následuje přesná právní kvalifikace správního deliktu. Výroková část žalovaného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že snížil výši uložené pokuty a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, pak žádný jiný popis skutku neobsahuje. K tomu nutno ještě podotknout, že rozhodnutí žalovaného tvoří s rozhodnutím prvoinstančním jeden celek. Jestliže tedy napadené rozhodnutí konstatuje změnu prvoinstančního rozhodnutí a ve svém výroku pak tuto změnu přesně specifikuje s tím, že ostatní části prvoinstančního rozhodnutí zůstávají beze změny, splňuje podmínky § 67 odst. 1 správního řádu.

Dle krajského soudu je způsob označení a popis skutku, který naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, jak jej provedly prvoinstanční správní orgán v oznámení o zahájení správního řízení a ve výroku svého rozhodnutí, stejně tak jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, ve vzájemné shodě. Vždy bylo zcela jasně uvedeno, jaký kontrolní vzorek a v jakém kontrolovaném parametru nevyhověl a jaké závazné normě nevyhověl. Ani z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by v této otázce existovaly mezi správními orgány a žalobcem v průběhu správního řízení nějaké neshody. Žalobce vždy reagoval způsobem, z něhož plyne, že mu vymezení předmětu správního řízení, jakož i skutkového stavu věci, bylo dobře známo.

Dále žalobce tvrdil v souvislosti s údajnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, že byla porušena zásada materiální pravdy. Žalovaný měl bez náležitého dokazování a hodnocení skutkového stavu věci vycházet zcela obecně z § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách a z něj dovodit odpovědnost žalobce. Vůbec však neměl vzít v úvahu ustanovení § 10 odst. 1 téhož zákona.

Dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.

V přezkoumávané věci žalobce nezpochybňoval správnost laboratorních zjištění, že kontrolovaný vzorek pohonné hmoty nevyhověl určitému parametru stanovenému závaznou normou. Zpochybňoval však svoji odpovědnost za správní

delikt. Poukazoval na to, že jediný způsob, kterým mohlo dojít ke znehodnocení testovaných pohonných hmot, je nedbalost na straně dodavatele pohonných hmot. V souvislosti s tím poukazoval na prohlášení obchodní společnosti PHM AUTOTRANS PETROL s. r. o., která mu dodávala pohonné hmoty v inkriminované době, v němž se k určitému pochybení ze své strany hlásila. Spornou tak zůstala otázka, kdo je za této situace za spáchání správního deliktu odpovědný.

Obdobnou problematikou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud. Ten například ve svém rozsudku ze dne 9. 2. 2011, č.j. 1 As 112/2010-52, k dané problematice uvedl:

„Platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Rozumí se jím protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti (odpovědná osoba) je právnická osoba jako celek. Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků), i v případě správní sankce podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách se jedná o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Je tomu tak z praktických důvodů. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i sama stěžovatelka, by totiž bylo velmi obtížné a zdoluhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. K objektivní odpovědnosti právnických osob srov. také rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 3 As 3/2003 – 38 (publikováno pod č. 389/2004 Sb. NSS) v souvislosti s celními delikty.

Obligatočním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Subjekt deliktu může být ve zvláštních zákonech též označen např. jako podnikatel, prodávající, zpravodajská jednotka, kontrolovaná osoba, výrobce apod. (k bodům [29] až [30] srov. podrobněji Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, C.H.Beck, Praha 2009, s. 448 až 451).“

Na tyto právní závěry krajský soud plně odkazuje. Deliktní způsobilost žalobce tedy vznikla jeho zapsáním do obchodního rejstříku.

Pokud jde o liberační důvod, ten je zakotven v § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Dle něho právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinností zabránila.

Žalovaný se otázky existence liberačního důvodu věnoval v odůvodnění svého rozhodnutí, v odstavci druhém na str. 5. Na něj krajský soud v podrobnostech odkazuje. Učinil tak způsobem dostatečným, s jeho závěry se krajský soud ztotožňuje. Žalovaný uznal argumentaci žalobce, že od první kontroly pohonných hmot, která skončila s neuspokojivým výsledkem, změnil dopravce a distributora

pohonných hot, tedy vyvinul úsilí k nápravě. Žalobce uváděl, že po dodavateli obchodní společnosti AUTOTRANS PETROL s. r. o. požadoval dovoz pohonných hmot s potřebným atestem kvality a byl tedy v dobré víře, že dodané a jím prodávané pohonné hmoty všechny kvalitativní parametry naplňují. K prokázání této skutečnosti navrhoval výslech jednatele shora uvedené obchodní společnosti.

Ve shodě se žalovaným je však rovněž krajský soud toho názoru, že na takovém postupu ze strany žalobce nespátřuje nic výjimečného, naopak takové požadavky kladené na dovozce pohonných hmot by měly být naprosto standartní a samozřejmé. Správní orgány proto nepochybily, pokud v souvislosti s tím navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí jednatele uvedené obchodní společnosti neprovedly. Prokazoval by totiž skutečnost, která pro posouzení věci není relevantní. Uvedený postup žalobce totiž rozhodně nelze označit za „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil“ ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

Ze správního spisu a ostatně také z tvrzení žalobce nevyplývá, že by se snažil prokázat zabránění prodeji nekvalitních pohonných hmot například na základě vlastních, byť třeba orientačních, kontrol před uvedením do prodeje, anebo učinil nějaká jiná opatření, která by uvedení závadných pohonných hmot byla způsobilá zabránit. Toliko spoléhal na serióznost nového dodavatele pohonných hmot, resp. na smluvní ujednání, která měla kvalitu dodávaných pohonných hmot zaručit. K tomu nutno dodat, že ani skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být v těchto případech důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 5 A 110/2001-34).

Rovněž tak ve shora již citovaném rozsudku ze dne 9. 2. 2011, č.j. 1 As 112/2010-52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že odpovědnost za tento druh správního deliktu je objektivní a dodal: *“Této odpovědnosti se subjekt nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera.”* Ve světle uvedeného je tak pro posouzení přezkoumávané věci irelevantní i prohlášení dopravce pohonných hmot zmiňované žalobcem, že uznává svoji chybu při uskutečňování rozvozu pohonných hmot, neboť dodatečně zjistil vadu homologované cisterny. Tato skutečnost na objektivní odpovědnosti žalobce za prokázaný správní delikt nic nemění. Naopak svědčí o tom, že žalobce skutečně nevyvinul veškeré úsilí, které by bylo po něm možno požadovat, jinak by např. na základě svého kontrolního měření mohl vadu jemu dodaných pohonných hmot odhalit a prodeji závadných pohonných hmot zabránit.

E. Závěr

Krajský soud proto uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou. Žalobou napadené rozhodnutí shledal řádně odůvodněným, rozhodně tedy nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě správního řízení, které nebylo napadeno vadou takové intenzity, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Napadené rozhodnutí ze shora uvedených důvodů nevykazovalo rovněž takovou vadu, pro kterou by na ně bylo nutno nahlížet jako na nicotné ve smyslu § 77

správního řádu. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval. Navíc krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady v souvislosti s daným soudním řízením vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. února 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu